

РЕШЕНИЕ

№ 628

гр. гр. Хасково, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Галя В. Ангелова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20225640101848 по описа за 2022 година

Предявен е от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и
адрес на управление – гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес
парк София, сграда 6, против Г. А. С., ЕГН *****, от *****
иск с правно основание чл. 415, ал.1 във вр. с чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл.79,
ал.1, чл.92, ал.1 и чл.205 от ЗЗД – за установяване на вземане, за което е
издадена Заповед за изпълнение по Ч.гр.д. № 612/2022г. по описа на Районен
съд-Хасково.

В исковата молба се твърди, че обстоятелствата, възоснова на които
била издадена заповедта за изпълнение, били сключени между страните
договори за мобилни услуги, допълнителни споразумения към такива и
договори за лизинг, а именно: **1.** Договор за мобилни услуги № 6157123772
от 03.06.2016 г., съгласно който на клиента бил предоставен мобилен номер
*****; **2.** Договор за мобилни услуги № 619562469 и Договор за лизинг
от 04.03.2018 г., съгласно които на клиента били предоставени мобилен
телефонен номер ***** и мобилен телефонен апарат SONY Xperia XA1
Gold. Предоставянето на устройството било уредено от страните в отделен
договор за лизинг, съгласно който общата цена на лизинговата вещ била

367.27 лв. с вкл. ДДС, като за ползването ѝ на основание чл. 3, ал. 1 от договора за лизинг, лизингополучателят се задължил да извърши една първоначална лизингова вноска в размер на 80.00 лв. с вкл. ДДС, платима към датата на сключването на договора, както и двадесет и три месечни лизингови вноски в размер на 12.49 лв. с вкл. ДДС всяка, които било предвидено да се фактурират заедно с месечните сметки за ползваните през отчетните периоди мобилни услуги чрез номера; **3.** Допълнително споразумение № 024766830 от 25.04.2019 г. към договор за мобилни услуги и Договор за лизинг от 25.04.2019г. Съгласно допълнителното споразумение за мобилен номер ***** влизал в сила нов абонаментен план (със стандартна месечна абонаментна такса 30.99 лв. с вкл. ДДС или 25.82 лв. без вкл. ДДС), а на клиента бил предоставен мобилен телефонен апарат SAMSUNG Galaxy S10 Plus 128GB White. Предоставянето на устройството било уговорено от страните в отделен договор за лизинг, съгласно който общата цена на лизинговата вещ била 1508.57 лв. с вкл. ДДС, като за ползването ѝ на основание чл. 3, ал. 1 от договора за лизинг, лизингополучателят се задължил да извърши двадесет и три месечни лизингови вноски в размер на 65.59 лв. с вкл. ДДС всяка, които било предвидено да се фактурират заедно с месечните сметки за ползваните през отчетните периоди мобилни услуги чрез номера; **4.** Допълнително споразумение № 032522299 от 02.12.2019 г. към договор за мобилни услуги и Договор за лизинг от 02.12.2019г. Съгласно допълнителното споразумение за мобилен номер ***** влизал в сила нов абонаментен план (със стандартна месечна абонаментна такса 49.99 лв. с вкл. ДДС или 41.66 лв. без вкл. ДДС), а на клиента бил предоставен мобилен телефонен апарат APPLE iPhone 11 Pro 64GB Space Grey. Предоставянето на устройството било уговорено от страните в отделен договор за лизинг, съгласно който общата цена на лизинговата вещ била 1929.67 лв. с вкл. ДДС, като за ползването ѝ, на основание чл. 3, ал. 1 от договора за лизинг, лизингополучателят се задължил да извърши една първоначална лизингова вноска в размер на 462.50 лв. с вкл. ДДС, платима към датата на сключването на договора, както и двадесет и три месечни лизингови вноски в размер на 63.79 лв. с вкл. ДДС всяка, които било предвидено да се фактурират заедно с месечните сметки за ползваните през отчетните периоди мобилни услуги чрез номера; и **5.** Договор за лизинг за базови аксесоари № 622548380 от 02.12.2019 г., сключен във връзка с договора за мобилни услуги с предмет

номер *****, съгласно който на клиента бил предоставен пакет от аксесоари, включващ 4 бр. вещи както следва: ULTRON RealPower PB 2600 Alu, ULTRON RealPower PB 2600 Alu, Huawei Mate 20 Pro TPU Trans Case, CL Sensation case iPhone 11 Pro Black с обща цена на комплекта от аксесоари от 80.47 лв. с вкл. ДДС. За ползването му, на основание чл. 3, ал. 1 от договора за лизинг, лизингополучателят се задължил да извърши двадесет и три месечни лизингови вноски в размер на 3.35 лв. с вкл. ДДС всяка, които се фактурирали заедно с месечните сметки за ползваните през отчетните периоди мобилни услуги чрез посочения номер. Твърди се, че ответникът не изпълнил свои парични задължения, начислени му в 6 бр. фактури, издадени в периода м. януари 2020г. - м. юни 2020г., а именно: Фактура №7298969015/10.01.2020г. на стойност 298.25 лв., Фактура № 7300272631/10.02.2020г. на стойност 246.75 лв, Фактура № 7301577708/10.03.2020г. на стойност 129.89 лв, Фактура № 7303005196/10.04.2020г. на стойност 152.22 лв, Фактура № 7304309978/10.05.2020г. на стойност 152.22 лв, във всяка от които били начислени вземания на мобилния оператор по подробно описания в исковата молба начин, които произтичали от различните сключени между страните договори, както и фактура № 7305620025/ 10.06.2020г. Последната фактура била издадена след предсрочното прекратяване на договорите за мобилни услуги, сключени между страните, при условията на които били ползвани процесните номера ***** и *****, по вина на потребителя поради изпадането му в забава и същата включвала задължение за заплащане на неустойки за предсрочно прекратяване в общ размер на 551.58 лв., както и предсрочно изискуем остатък от лизингови вноски за предоставените на ответника с горепосочените договори за лизинг мобилни устройства и аксесоари в общ размер на 1930.01 лв. с ДДС. Размерът и основанието за възникване на задължението за неустойка при предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги, по вина или инициатива на потребителя, били уредени от страните в изрични клаузи с идентично съдържание от съответните договори, а именно: за номер ***** - в р.4, т. 2 от Допълнително споразумение № 024766830 от 25.04.2019г. към договор за мобилни услуги, а за номер ***** - в р.4, т.2 от Допълнително споразумение № 032522299 от 02.12.2019 г. към договор за мобилни услуги. Съгласно същите, в случай на предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина или по

инициатива на потребителя, последният дължал неустойка в размер на сумата от всички стандартни за абонаментния план месечни такси от прекратяването на договора до края на първоначално предвидения срок на действието му, като така определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС. Абонатът дължал също и: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни такси, съответстваща на оставащия срок до края на договора (в случай че такива отстъпки са уговорени от страните); 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги (в случай че такива устройства били предоставени на лизинг или срещу заплащане в брой). Твърди се, че в съответствие с тези уговорки на страните, размерът на претендираната неустойка възлизал на следните суми: за номер ***** - 257.18 лв., представляваща сбор от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС (по 25.82 лв. всяка), а именно - 77.46 лв., ведно с добавена разликата в размер на 179.92 лв. между стандартната цена на SAMSUNG Galaxy S10 Plus 128GB White без отстъпка, съгласно последно актуалната ценова листа към 25.04.2019г. и дължимата обща преференциална цена по Договор за лизинг от 25.04.2019г., съответстваща на оставащия срок от договора за мобилни услуги; за номер ***** – сумата от 294.40 лв., представляваща сбор от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС (по 41.66 лв. всяка), а именно 124.98 лв., ведно с добавена разликата в размер на 169.42 лв. между стандартната цена на APPLE iPhone 11 Pro 64GB Space Grey без отстъпка, съгласно последно актуалната ценова листа към 02.12.2019г. и дължимата обща преференциална цена по Договор за лизинг от 02.12.2019г., съответстваща на оставащия срок от договора за мобилни услуги. Обявяването на предсрочната изискуемост на неначислените лизингови вноски било уредено в чл. 12 от ОУ на оператора за договорите за лизинг, като предпоставка за упражняването на това право е неизпълнението на паричните задължения на лизингополучателя, в т.ч. по свързаните договори за мобилни услуги. Така, за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy S10 Plus 128GB White предсрочно изискуемият остатък от лизингови вноски бил в общ размер 721.49 лв. с вкл. ДДС, равняващ се на единадесет неначислени лизингови вноски; за мобилно устройство APPLE iPhone 11 Pro 64GB Space Grey предсрочно изискуемият остатък от лизингови

вноски бил в общ размер 1148.22 лв. с вкл. ДДС, равняващ се на осемнадесет неначислени лизингови вноски, а за комплект от 4 бр. аксесоари предсрочно изискуемият остатък от лизингови вноски бил в общ размер 60.30 лв. с вкл. ДДС, равняващ се на осемнадесет неначислени лизингови вноски. Въз основа на гореописаното, общата начислена във фактурата сума за неустойка и лизингови вноски възлизала на 2481.59 лв. Изискуемостта на вземанията по всяка от фактурите настъпвала петнадесет дни след издаването ѝ, като в периода след издаване на първата фактура ответникът не бил извършвал плащания и към момента задълженията му не били погасени. Ето защо, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК срещу него пред, въз основа на което било образувано ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на РС – Хасково и била издадена заповед за изпълнение, но тя била връчена на длъжника при условията на 47, ал. 5 ГПК, което обосновоало правния интерес на ищеца да предяви установителен иск за вземането си. Предвид изложеното и направената от ищеца с молба вх.рег. №13207/12.08.2022г. индивидуализация на претендираните вземания по всеки един от договорите с подробно описание по вид, размер, основание за възникване и период на начисляване, моли съда да постанови решение, с което да се приеме за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата в размер на 3460.92 лв, представляваща общ сбор на дължимите суми по горепосочените фактури, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателно изплащане на вземането. Претендира разноски в заповедното и в настоящото производство.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от назначения на ответника особен представител, който намира предявения иск за допустим, но неоснователен. Оспорва цената на иска като неосъответстваща на изложените в исковата молба и в уточняващата молба от 12.08.2022г. съображения и индивидуализация на претендираните вземания на ищеца. Излагат се съображения за наличието на нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68в, във вр. с чл. 68 г от ЗЗП в действията на ищеца и в тази връзка се прави възражение за нищожност на Допълнително споразумение № 024766830 от 25.04.2019г. към договор за мобилни услуги и Договор за лизинг от 15.04.2019г. и Допълнително споразумение № 032522299 от 02.12.2019г. към договор за мобилни услуги и Договор за

лизинг от 02.12.2019г. за произтичащите плащания по тях. Назначеният на ответника особен представител оспорва и представените по делото копия от фактури, както и вписаните в тях задължения за заплащане на суми за застраховки и задължения на ответника за минал период, като недължими. Оспорва също така индивидуализацията на претендираните вземания по всеки един от договорите, поради включването в същите на суми за неустойки, които се оспорват като нищожни. По изложените в отговора доводи се прави възражение за нищожност поради противоречието им с добрите нрави на Договора за мобилни услуги от 03.06. 2016г. със срок на действие до 03.06.2018г. в частта му за включена неустойка, както и на клаузата за неустойка в т.2 от Допълнителното споразумение към договор за мобилни услуги от 25.04.2019 година, което от своя страна следвало да намери отражение върху цената на иска. Възоснова на тези и останалите изложени в отговора на исковата молба съображения, моли съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото и по заповедното производство са представени Договор за мобилни услуги, Заявка №615712772, сключен между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С. от дата 03.06.2016г., Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни лица от дата 03.06.2016г., Договор за мобилни услуги, Заявка №619562469, сключен между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С. от дата 04.03.2018г., Декларация-съгласие от дата 04.03.2018г., подписана от Г. А. 2 С., Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран номер ***** от дата 25.04.2019г., сключено между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С., Договор за лизинг на базови аксесоари, сключен между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С. на 25.04.2019г., Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни лица от дата 25.04.2019г., Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран номер ***** от дата 02.12.2019г., сключено между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С., Общи условия на договор за лизинг, приети и влезли в сила от 24.02.2009г., Договор за лизинг от дата 02.12.2019г., сключен между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С.,

Декларация-съгласие от дата 02.12.2019г., подписана от Г. А. С., Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни лица от дата 02.12.2019г., Договор за лизинг на базови аксесоари, сключен между „Теленор България“ ЕАД гр.София и Г. А. С. на 02.12.2019г., Фактура № 7298969015 от дата 10.01.2020г. за отчетен период 10.12.2019г. - 09.01.2020г. за обща сума от 102.79 лева с получател Г. А. С., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура № 7300272631 от дата 10.02.2020г. за отчетен период 10.01.2020г. - 09.02.2020г. за обща сума от 82.04 лева с получател Г. А. С., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура № 7301577708 от дата 10.03.2020г. за отчетен период 10.02.2020г.- 09.03.2020г. за обща сума от 22.33 лева с получател Г. А. С., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура №7303005196 от дата 10.04.2020г. за отчетен период 10.03.2020г.- 09.04.2020г. за обща сума за плащане 827.11 лева с получател Г. А. С., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура №7304309978 от дата 10.05.2020г. за отчетен период 10.04.2020г.- 09.05.2020г. за обща сума за плащане 979.33 лева с получател Г. А. С., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Последна покана за доброволно плащане от 11.03.2020г. до Г. А. С. от „Теленор България“ ЕАД гр.София и Удостоверение от „Тип-Топ Куриер“ АД за доставка на предупредително писмо с вх.№118 от 18.04.2023г., и от тях е видно, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново текстуално, като при необходимост ще бъде обсъдено при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

От материалите, съдържащи се в Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на Районен съд - Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 4589/22.03.2022г. в полза на ищеца срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение № 264/23.03.2022г. за сумата от 3 460.92 лева – главница, ведно със законната лихва върху главницата от 22.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата, както и 69.22 лева за държавна такса и 421.36 лева за адвокат. Заповедта е била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, което обосновава правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия установителен иск.

По делото съдът назначи и изслуша съдебно-счетоводна експертиза, заключението на която възприема изцяло като компетентно и обективно

дадено. От същото се установява, че неплатените от ответника към ищеца задължения във връзка с издадените процесни фактури за абонатен № в системата на «Йеттел» на името на ответника Г. А. С., са в размер на 3 460.92 лева. Размерът на счетоводно отразени като начислени и неплатени неустойки от ответника е, както следва: за мобилен № *****: неустойката за услугата в размер на 77.46 лева представлява сумата от 3 стандартни месечни такси в размер на 25.82 лева; неустойката за устройството от 179.92 лева се формира от възстановената стойност на уговорената отстъпка в раздел II от Допълнителното споразумение, цялата в размер на 375.74 лева от датата на прекъсване на услугата до края на договора – 25.03.2021г.; за мобилен № *****: неустойката за услугата в размер на 124.98 лева представлява сумата от 3 стандартни месечни такси в размер на 41.66 лева; неустойката за устройството от 124.98 лева се формира от възстановената стойност на уговорената отстъпка в раздел II от Допълнителното споразумение, цялата в размер на 245.63 лева от датата на прекъсване на услугата до края на договора 02.11.2021г. Вещото лице посочва, че общият размер на начислените и неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 25.04.2019г., Договор за лизинг от 02.12.2019г., Договор за лизинг за базови аксесоари № 622548380/02.12.2019г., е 1930.01 лева, която сума е начислена във Фактура № 7305620025/10.06.2020г. Експертизата е констатирила, че на 03.01.2020г. е постъпила сумата от 301.95 лева, която е отразена във фактурата за м. 01/2020г. като неплатено задължение за предходен период. Други такива извършени и отразени плащания по данните, с които експертизата разполага, не са били констатирани.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно кумулативно съединение установителни иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.92, ал.1 от ЗЗД и чл.205 от ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявителя по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

Разгледани по същество, исковите се явяват основателни, като

съображенията за това са следните:

От приетите и неоспорени Договори за мобилни услуги, както и от Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги по несъмнен начин се установява, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което дружеството - мобилен оператор е трябвало да предоставя мобилни услуги срещу задължението от страна на ответника да заплаща дължимото възнаграждение за това. Съдържанието му е подробно регламентирано в горепосочените документи, които са подписани и от ответника, който не е възразил срещу приемането им като писмени доказателства, нито ги е оспорил относно автентичността им или пък от гледна точка верността им, въпреки че е разполагал с възможност за това. Ето защо и на основание чл. 20а, ал. 1 ЗЗД процесните договори имат силата на закон за страните. Доколкото се касае за търговска сделка съгласно чл.286, ал.1 от ТЗ, тъй като е сключена от търговец и е свързана с упражняването от него занятие, тя попада под приложното поле на ТЗ, а само за неуредените в него положения се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство – чл.288 от ТЗ. Тук е уместно да се отбележи, че в договорите за мобилни услуги изрично е посочено, че потребителят е получил и е запознат с Общите условия и е съгласен да ги спазва, като същото обстоятелство се установява и от декларацията-съгласие от 03.06.2016г., 04.03.2018г., 25.04.2019г. и от 02.12.2019г., поради което и на основание чл.298, ал.1, т.1 и ал.2 от ТЗ те също са задължителни за него. Безспорно е, а и от съдържанието на събраните писмени доказателства се установява, че спорното вземане в размер на 290.73 лева представлява дължимата сума за неплатени задължения за предоставени услуги за предходни периоди от 10.12.2019г. до 09.05.2020г. Съгласно т.23, б. „б“ от Общите условия, месечният абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен договора и включва разходите за поддръжка на мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от него абонаментен план. Следователно, задължението за заплащането му не е обвързано от потреблението на мобилни услуги, и се дължи без значение дали мобилният оператор действително ги е доставил и съответно дали абонатът ги е потребил. От ответника не се твърди, че не му е бил осигурен достъп до мрежата на оператора, т.е. категоричен е изводът, че за процесния период абонатът е бил в обхвата на договорите и е получавал и

потребявал предоставени мобилни услуги. Няма данни по делото за получена информация за жалби и/или оплаквания от абоната, че е бил лишен от достъп до мобилни услуги за процесния период. При това положение ответникът дължи на ищеца претендираните абонаментни такси и предоставени услуги за релевантния период, а именно сумата от 290.73 лева. Относно настъпването на изискуемостта на вземането, безспорно се установява от т.27 на Общите условия, че плащането се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като в случая той отдавна е изтекъл.

Ето защо, съдът счита, че искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 290.73 лева. Вземането по този иск е дължимо ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на РС – Хасково – 22.03.2022г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК.

Доказан и основателен е и искът с правно основание чл.205 от ЗЗД:

Безспорно е според съда, а и от събраните писмени доказателства се установява, че между страните е съществувало облигационно правоотношение по силата на сключени Договор за лизинг от 04.03.2018г., Договор за лизинг от 25.04.2019г., Договор за лизинг от 02.12.2019г. и Договор за лизинг на базови аксесоари от 02.12.2019г. Съдържанието му е уредено в същите договори и в Общите условия към тях, обективирани на втората им страница. На следващо място, безспорно е, че ищецът е изпълнил точно основното си задължение, а и в чл.4 от договорите лизингополучателят изрично е декларирал, че е получил устройствата /вещите/ във вид, годен за употреба, функциониращ изрядно, съответстващ напълно на договорените технически характеристики и комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответника е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите, съобразно договорните клаузи. Безспорно е и че той не го е изпълнявал надлежно, тъй като по делото нито се твърди, нито са ангажирани доказателства относно изпълнението на тези изискуеми задължения на ответника, поради което и

този иск следва да се уважи в пълния предявен размер от 2 618.64 лева – представляващи неплатени задължения за лизингови вноски за устройства SAMSUNG Galaxy S10 Plus 128GB Wite, SONY Xperia XA1 Gold, APPLE iPhone 11 pro 64GB Space Grey и за предоставени аксесоари /комплект от 4 бр. аксесоари/. Вземането по този иск е дължимо ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на РС – Хасково – 22.03.2022г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК.

По отношение на претендираната неустойка по договорите съдът намира следното:

В договорите, сключени между страните по делото, е прието, че неустойка се дължи при прекратяването на договорите за мобилни услуги по вина на потребителя или при нарушение на задълженията на потребителя по договора. След като, както вече бе посочено и по-горе, ответникът не е изпълнявал задълженията си за заплащането на изискуемите абонаментни такси и използваните услуги по договорите за мобилни услуги, ищецът е начислил сумите за неустойки. Казаното налага извода, че нарушението на договорното задължение е предвидено като самостоятелно основание за претендиране от ищеца на неустойка. От друга страна, цитираните клаузи предвиждат, че неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартния месечен абонамент. Съгласно безпротиворечивата съдебна практика, когато в неустоечната клауза изрично е уговорено, че неустойката не може да надвишава три абонаментни такси, тя не е нищожна и не е неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Относно неустойката, представляваща разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора, в тази част клаузата също не противоречи на закона и добрите нрави и не се основава на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, нито е налице обоснована вероятност за това. В случая претендираната от ищеца неустойка за предоставените устройства е по-ниска от разликата между цената на устройството по ценова листа и цената, на която те са предоставени на ответника. Така предвиден, размерът на неустойката не противоречи на добрите нрави и не води до значително неравновесие между правата на търговеца и потребителя по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Казаното налага

извода, че претендираната от ищеца неустойка не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция.

Ето защо, съдът счита, че и искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.92, ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 551.57 лева, ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на РС – Хасково – 22.03.2022г., до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо, следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на РС – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и следа да бъдат присъдени в пълен размер, а именно – 490.58 лева.

С оглед изхода на настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат разноски в пълен размер, а именно сумата от 1698.93 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.79, ал.1, чл.92, ал.1 и чл.205 от ЗЗД, по отношение на Г. А. С., ЕГН

***** , от ***** , **че дължи** на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 3 460.92 лева, от които: 290.73 лева - незаплатени задължения за предоставени услуги за предходни периоди от 10.12.2019г. до 09.05.2020г., 2 618.64 лева - незаплатени задължения за лизингови вноски за периода от 10.12.2019г. до 02.11.2021г., 551.57 лева - договорни неустойки за предсрочно прекратяване на услуги, по Договор за мобилни услуги № 6157123772 от 03.06.2016г., Договор за мобилни услуги № 619562469 от 04.03.2018г., Договор за лизинг от 04.03.2018г., Допълнително споразумение № 024766830 от 25.04.2019г. към договор за мобилни услуги и Договор за лизинг от 25.04.2019г., Допълнително споразумение № 032522299 от 02.12.2019г. към договор за мобилни услуги, Договор за лизинг от 02.12.2019г. и Договор за лизинг за базови аксесоари № 622548380 от 02.12.2019г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 22.03.2022г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена Заповед № 264 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 23.03.2022г. по Ч.гр.д. № 612/2022г. по описа на Районен съд - Хасково.

ОСЪЖДА Г. А. С., ЕГН ***** , от ***** , да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, Район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 2 189.51 лева, от която 1 698.93 лева, представляваща направени разноси по настоящото дело и 490.58 лева, представляваща направени разноси по Ч. гр. д. № 612/2022г. по описа на Районен съд – Хасково .

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.А.